

l'espai públic) per a les festes populars de Bilbao, i *Pablioia* (2002-2003), que documenta la preparació de les carrosses que les comparses organitzen per als carnavals.

Per mitjà del realisme i del que és popular, la recuperació de la temàtica del socialisme és la continuació lògica en l'obra de Mendizabal. Com ara aquesta fornícula amb les efigies de Marx i Lenin, *Otxarkoaga (M-L)* (2007), que es remunta a l'inici de la dècada dels noranta, quan després de la caiguda del mur de Berlín es va produir la iniciativa ciutadana d'erigir un monument al barri d'Otxarkoaga (Bilbao) amb bustos procedents directament del desmantellament del bloc comunista. El paper de l'artista en aquest context és sempre el de donar més complexitat als discursos per explorar la vinculació entre estètica i política i superar les nocions insuficients tant en l'un com en l'altre domini. Al seu torn, el seu treball ens ofereix una lectura renovada i dialèctica del paisatge social, polític i cultural del País Basc a l'actualitat.

ACTIVITATS ENTORN DE L'EXPOSICIÓ

DIVENDRES 25 DE GENER, a les 19.30 h
Conversa entre **Asier Mendizabal** i **Peio Aguirre**,
 comissari de l'exposició.
 Auditori MACBA. Entrada gratuïta. Aforament limitat

DILLUNS 25 DE FEBRER, a les 19.30 h
Projecció del vídeo *Goierri Konpeti* (2002), 55',
 d'**Asier Mendizabal** i **Iñaki Garmendia**.
 Auditori MACBA. Entrada gratuïta. Aforament limitat

DEL 25 AL 29 DE FEBRER, de 18 a 21 h
Taller amb **Asier Mendizabal**. Dirigit a artistes i estudiants
 dels darrers cursos de Belles Arts.
 Aula MACBA. Aforament limitat

Preinscripció: del 28 de gener al 12 de febrer
Preu: 50 € / Estudiants: 25 € / Amics del MACBA gratuït

VISITES GUIADES DIÀRIES

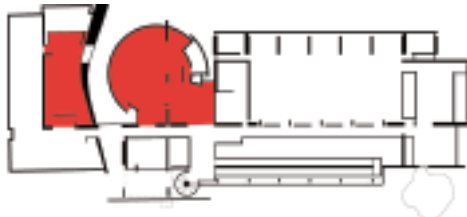
(Incloues al preu de l'entrada)
 Feiners i dissabtes, a les 18 h
 Diumenges i festius, a les 12 h

Dilluns en **anglès**
 Dimecres, dijous, dissabtes i diumenges en **castellà**
 Divendres en **castellà**

PUBLICACIÓ

Asier Mendizabal. Barcelona: Museu d'Art Contemporani
 de Barcelona, 2008. Amb textos de Peio Aguirre,
 Diedrich Diederichsen, Bartomeu Marí, Asier Mendizabal
 i Ian Svenonius. Edició bilingüe en castellà i anglès.

NIVELL 2



**Museu d'Art
 Contemporani
 de Barcelona**

Plaça dels Àngels 1
 08001 Barcelona
 www.macba.es

Horaris
 Feiners, d'11 a 19.30 h
 Dissabtes, de 10 a 20 h
 Diumenges i festius, de 10 a 15 h
 Dimarts no festius, tancat
 Dilluns, obert

Patrocinador de l'exposició:



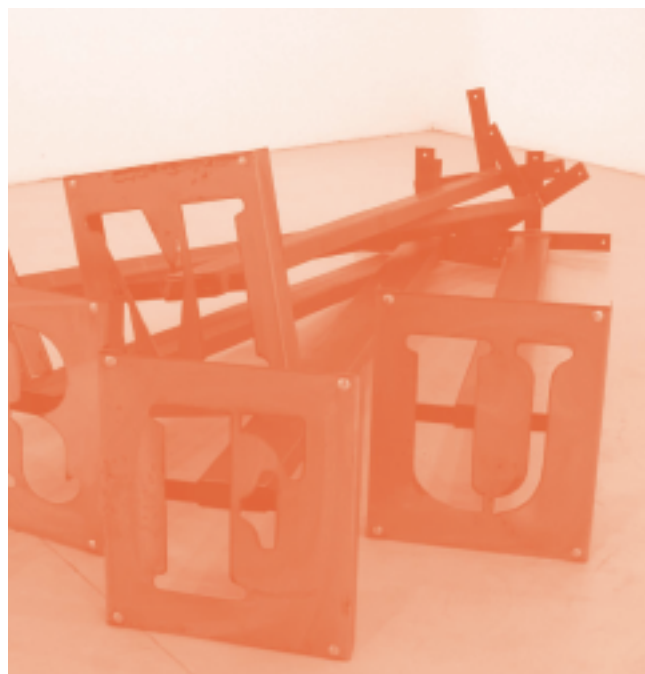
Patrocinadors de comunicació:

LA VANGUARDIA

SCANNERPA

Amb el suport de:

B&W Bowers & Wilkins



R, M, L, U, F (Stencil), 2007. © Asier Mendizabal, 2008

ASIER MENDIZABAL

25 gener - 18 maig 2008

Asier Mendizabal (Ordizia, Guipúscoa, 1973) és un dels artistes bascos de la nova generació que para més atenció a les relacions entre forma, discurs i ideologia. La seva pràctica pot ser descrita com una crítica de la ideologia a partir de la posada en escena de les estructures que li donen forma. A través dels camps expandits de l'art, la música rock, el cinema, la política i la teoria, la seva mirada sobre les estructures socials el porta a esbossar un mapa de la totalitat de les relacions de producció. Aquest acostament multidisciplinari i transversal d'Asier Mendizabal toca de ple les dificultats de representació del fet polític, com també els buits entre l'activitat artística i l'«inconscient polític» present en les produccions culturals, manifestacions de la col·lectivitat i moviments de masses.





FLN (*Attention aux provocateurs*), 2001. © Asier Mendizabal, 2008



Zer eskatzen du herriak!?, 2004. © Asier Mendizabal, 2008

L'exposició s'obre amb *Cinema* (1999), una obra que fa palès el potencial d'emancipació del cinema dins del context de la lluita de classes dels experiments de l'avantguarda russa als moviments obrers de Maig del 68 (com ara els Groupes Medvedkine). L'escenari teatralitzat de la representació política es converteix en el mateix mecanisme que li dona forma: el decorat d'un possible escenari on militància, educació i didacticisme es fusionen. Aquest treball es pot veure com una declaració d'intencions per part de l'artista i també com un començament, que involucra les estètiques revolucionàries (d'agitació i propaganda) amb les polítiques del disseny.

Al llarg de l'exposició s'adverteix la insistència de Mendizabal en el cinema com a mitjà, entès com una mena de cinema-sense-cinema o cinema expandit. *No Time for Love* (2000), per exemple, està formada per diversos fragments cinematogràfics, escultòrics i gràfics. La instal·lació rep el títol d'una cançó dels vuitanta del grup Hertzainak, de fet, una versió d'una cançó irlandesa de Christy Moore. La lletra parla de la impossibilitat de l'amor en temps de conflicte dins del marc de l'internacionalisme de l'esquerra no alineada en els anys vuitanta. Per a Mendizabal el títol funciona com a desencadenant d'una disjuntiva encara més gran: les relacions (i eleccions) entre disseny i militància, amor i política o, el que és el mateix, la separació radical entre l'acció pública i el disseny de l'esfera privada. La instal·lació compta amb una projecció en 16 mm que ficcionalitza la representació de la massa, o multitud, com també amb un cartell reinterpretat, fet a mà, de la pel·lícula *Z* (1969), de Costa-Gavras, i una escultura la forma i el material de la qual remet a construccions i arquitectures temporals com els escenaris de mítings o altres plataformes polítiques.

El gènere del cinema polític té una rellevància especial en el treball de Mendizabal (de Costa-Gavras a Gillo Pontecorvo) i se'n serveix com a paradigma de la dificultat de representar un esdeveniment o sentiment polític. La seva aproximació se centra en l'anàlisi dels diferents estereotips i recursos estètics i formals presents en aquest gènere. És el cas d'*Hors d'État* (2007), dues escultures que prenen el nom del documental sobre el conflicte basc de l'irlandès Arthur Mac Caig realitzat el 1983. Tant aquestes obres com *No Time for Love* introdueixen un element que altera els ordres entre documental, ficció i cinema polític: la polèmica qüestió de la formalització i de com la forma, la tècnica i les maneres de fer són reflex d'ideologies concretes. *Hors d'État* o *Sin título* (M-L) (2007) podrien servir, aquí, d'exemples.

La qüestió del signe, la seva materialitat i la seva identificació com a emblema social i polític també formen part dels interessos de Mendizabal. És el cas de *Bigger than a cult, smaller than a mass* (one, two backdrops) (2006), obra que investiga l'atracció del punk cap a certes representacions polítiques, malgrat la

desconfiança en aquestes, i l'ús adulterat i fraudulent d'aquelles ensenyes i aquells signes. Mendizabal hi incorpora tots aquells recursos formals propis de tot moviment revolucionari del passat, com ara propaganda gràfica –logotips, sigles, tipografies, proclames, pancartes, cartells– i, en la seva dimensió més espacial, escenaris, mítings, concerts, plataformes, assemblees, manifestacions o desfilades. *Assemble (this is the way)* (2007) i *Überbau* (2005) són treballs que remetent explícitament a formes de fer populars i a un cert bricolatge urbà, així com a moments clau en què la cristallització de símbolgia en les formes de la política es creua amb les subcultures del punk, el rock o el hardcore. *Überbau* fa al·lusió al concepte de Marx de «superestructura», i vincula les polítiques del do-it-yourself i l'autoorganització del hardcore amb la base econòmica de la producció cultural. Aquesta anàlisi del signe el duu a investigar les estètiques militars fusionades amb les polítiques d'esquerra, de manera més significativa en l'ús de la tipografia connotada militarment, com a l'obra *R, M, L, F, U (Stencil)* (2007). També s'interessa pel recurs a la música de marxa militar barrejada amb manifestacions populars, com ara la música de xaranga a la peça sonora *Signals, Calls and Marches* (2006) o a *Zer eskatzen du herriak!?* (2004).

Juntament amb tot aquest conjunt d'obres n'hi ha d'altres, com ara *Poblado (Signals, Calls and Marches)* (2006) i *Herrix herri* (2004) –el tractament documental de les quals està més a la vora del *cinéma vérité* i d'un cert realisme fotogràfic–, en què retrata diverses manifestacions de folklore, col·lectivitats i representacions del paisatge social o del poble com a enclavament atomitzat. Un altre exemple en seria *Goierri Konpeti* (2002), vídeo realitzat conjuntament amb Iñaki Garmendia, que conforma un entramat urbà on la industrialització conviu estretament amb el tradicionalisme rural del nacionalisme. Aquest interès pel documental es barreja amb altres gèneres de representació similars, com ara els documentals de rock, una referència mig oculta que és a la base de l'obra en forma de catifa *CBS/FSLN-1* (2004-2007).

En Mendizabal hi ha una voluntat d'unir treball manual amb treball immaterial, o cognitiu, per vincular-los, tot seguit, a les polítiques del disseny que modelen les subjectivitats individuals dins del grup, el col·lectiu i la comunitat. *Zer eskatzen du herriak!?* és potser l'obra en què aquest esperit del que és popular es fa palès més clarament, en fer desfil·lar una xaranga tocant el tema que dona nom al títol pels carrers deserts d'una zona residencial suburbana de Sant Sebastià. El gaudi del que és col·lectiu es troba en l'organització de la festa, que passa a ser alhora resultat de la política i aquesta, fruit d'aquest mateix mode d'organització i producte del treball manual dut a terme en grup. Això és així en les fotografies de *Bilbao* (2002-2003), un testimoni fotogràfic de la construcció de les «txoznas» (o bars a